

diktionsforandringen af 1771, men man maa ogsaa tage Stilling til Spørgsmaalet om, under hvilken Skiftejurisdiktion afdøde vilde have henhørt. Det har vist sig, som jeg allerede har oplyst, og som det ogsaa staar i Bemærkningerne, at det i tidligere Tilfælde har medført meget udførlige Undersøgelser og er blevet Genstand for Retsafgørelse, der er ført helt op til Højesteret, og det har været meget bekosteligt at naa til et Resultat. Under Hensyn til, at den samlede Indtægt kan regnes til 5 000—6 000 Kr. om Aaret, har jeg ikke fundet, at der af Magistraten i Virkeligheden er anført Argumenter, der kunde gøre det forsvarligt at bevare, end-sige udvide denne Særret for København, og da Finansministeriet derefter synes mig uimodsigeligt at have Ret i, at det under Nutidens Forhold og hele den Udvikling, Københavns Kommune i øvrigt har gennemgaaet i disse Aarhundreder, er ganske urimeligt at bevare denne Særret, har jeg ikke ment, at disse 5 000—6 000 Kr. overhovedet kunde komme paa Tale, naar det drejer sig om at ordne Forholdene ensartet over hele Landet, og det gør vi dog paa alle andre Omraader.

Det ærede 17de tingvalgte Medlem, der ellers gjorde alt for at støtte mig i disse Bestræbelser, var tilsyneladende meget bekymret over det Uheld, jeg havde haft med Lovforslagets Affattelse, og paatalte, halvvejs paa Statsministerens Vegne, at jeg ikke havde været opmærksom paa et Cirkulære, hvorefter jeg havde at passe paa, at Lovforslag blev saaledes affattet, at den almindelige Befolkning, der jo maa formodes at styrte sig over Lovforslag som dette, straks kunde forstaa Indholdet. Jeg maa hertil sige, at saa vidt jeg erindrer, gik Statsministerens Henstilling ud paa, at man af et Lovforslags Titel skulde kunne se, hvad det drejer sig om, idet Statsministeren selvfølgelig som alle andre er gaaet ud fra, at Lovforslagets Indhold affattes i et Sprog, der er forstaaeligt, ikke alene for det ærede 17de tingvalgte Medlem. Vi har jo ofte haft Forslag, hvis Titel lød saaledes; Lov om dit eller dat, om Forandring i og Tillæg til Lov om det eller det af den og den Dato, uden at noget Menneske kunde ane, hvad der overhovedet blev lovgivet om. Denne Henstilling har

jeg paa det bedste og kraftigste taget til Følge. Lovforslaget omhandler „Bortfald af den Københavns, Haderslev og Aabenraa Kommuner tilkommende Ret til herreløs Arv“, intet som helst mere eller mindre. Det staar altsaa med al ønskelig Tydelighed i Lovforslagets Titel.

Hvad i øvrigt Sproget angaar, maa jeg give det ærede 17de landstingsvalgte Medlem Ret i, at det virkelig er forbavsende, hvad det er lykkedes Justitsministeriet her at sammentrænge i saa faa Linier. Jeg har selv været imponeret deraf, og jeg er blevet det ikke mindre ved at læse det igennem paa ny. Det er dog ikke rigtigt, at vi har været saa store Sprogkunstnere, som det ærede 17de landstingsvalgte Medlem gav Udtryk for; Hovedverbet findes i Virkeligheden allerede i Linie 6, ikke først i 10de Linie, som det ærede Medlem mente. Det ærede Medlem har ikke en Gang, trods sin omhyggelige Gennemlæsning, været klar over, at der er to Sætninger i 1ste Stykke. Den ene lyder: „Den Københavns Kommune ved Reskript . . . tillagte Ret . . . bortfalder“, og derefter kommer den anden Sætning. Ved en fornyet Gennemlæsning vil det ærede Medlem sikkert hurtigt overbevise sig om, at jeg har Ret heri, og at jeg trods den Kunstfærdighed, hvormed Lovforslaget er udarbejdet, altsaa alligevel har tilvejebragt et fuldkommen overskueligt og klart Udtryk for den Tankegang, der har ligget til Grund derfor.

Godskesen: Jeg ønsker blot at nævne, at efter hvad der er sagt mig, ganske vist kun privat og underhaanden, agter Københavns Magistrat, naar Udvalget bliver nedsat, at fremkomme med nærmere Udtalelser og Oplysninger, og disse Udtalelser og Oplysninger kunde jeg dog gerne ønske at se.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Godskesen: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer.